

Respect pUna Gifford nu mi-a adus nimic decât durere și chin. Am dorit-o, aveam nevoie de ea, nu puteam trăi fără ea. Ea nu spunea nici Da nici Nu, din simplul motiv că nu aveam curajul să-i pun întrebarea. În curând aveam să împlinesc șaisprezece ani și amândoi eram încă elevi – abia un an mai târziu urma să isprăvim școala. Cum e cu puțință ca o fată de vârsta ta, pe care o saluți doar din cap sau la care doar te uiți, să fie femeia fără de care viața ta e de netrăit? Cum te poți gândi la căsătorie înainte de a fi pășit peste pragul vieții? Dar dacă aș fi fugit cu Una Gifford atunci, la cincisprezece ani, dacă m-aș fi căsătorit cu ea și am fi avut zece copii, acesta ar fi fost lucrul drept, cel mai drept. Ce importanță are dacă aș fi devenit ceva cu totul diferit, dacă aș fi atins treapta cea mai de jos? Ce importanță are dacă ar fi însemnat o bătrânețe prematură? Aveam nevoie de ea, o nevoie care n-a fost niciodată împlinită, o nevoie asemănătoare cu o rană care creștea și tot creștea până ce a ajuns o gaură căscată. Și pe măsură ce viața mergea înainte și nevoia mea disperată devenea tot mai intensă, am înghesuit sufocând totul în gaura aceea căscată.

Când am întâlnit-o prima dată pe Mona, nu mi-am dat seama câtă nevoie avea ea de mine. Nici n-am fost conștient de profunda transformare pe care o adusesem în viața ei, în deprinderile ei, în obârșia ei, în antecedentele ei, pentru a-mi oferi acea imagine ideală pe care bănuise, cam pripit, că mi-o creasem eu. Își schimbase totul – numele, locul de naștere, mama, mediul, prietenii, gusturile, chiar și dorințele. În mod caracteristic pentru ea, a vrut să-mi schimbe și mie numele, ceea ce a și făcut. Acum eram Val, diminutiv de la Valentin, un nume de care mi-a fost întotdeauna rușine – mi se părea un nume de curlandist –, dar acum, când îl auzeam pe buzele ei, părea să mi se potrivească. Nimeni nu-mi mai spunea Val, deși cu toții o auzeau pe Mona repetând numele la nesfârșire. Pentru prietenii mei eram ce fusesem întotdeauna; ei nu se lăsau hipnotizați de o simplă schimbare de nume.

Cât despre transformări... îmi amintesc cu prospețime prima noapte pe care am petrecut-o în casa doctorului

Respectiv, Onirific. Făcuserăm duș împreună, cutremurându-ne la privescerea miriadelor de gândaci care infestau camera de baie. Pe urmă ne-am vârat în pat, sub plapuma de puf. Ne-am futut extatic în această stranie cameră publică, înțesată de obiecte bizare. În noaptea aceea ne-am simțit foarte apropiati. Eu mă despărțisem de soția mea și ea se despărțise de părinți. Nu prea știam de ce acceptaserăm să locuim în acea casă excentrică; dacă am fi fost lucizi, nici unul dintre noi n-ar fi visat să aleagă asemenea sălaș. Așteptam febril să începem o viață nouă și amândoi ne simțeam vinovați de crimele pe care le săvârșiserăm pentru ca să ne putem imbarca în marea aventură. La început, Mona resimțea vinovăția în mai mare măsură decât mine. Avea senzația că poartă răspunderea rupturii. Copilul pe care-l lăsasem în urmă era cel care îi stârnea sentimentul de culpabilitate, și nu nevas-tă-mea. Îi apăsa conștiința. Și alături de vinovăție, încolțise, fără îndoială, și teama că o să mă trezesc într-o bună zi și o să-mi dau seama că am făcut o greșeală. Se lupta să se facă indispensabilă, să mă iubească cu asemenea devota-ment, cu un asemenea total sacrificiu de sine, încât să poată anihila trecutul. Nu o făcea deliberat. Nici măcar conștient. Dar se agăța de mine cu disperare, cu atâta disperare, încât acum, când îmi aduc aminte, îmi dau lacrimile. Pentru că gesturile ei nu erau necesare, eu aveam o nevoie mai mare de ea decât avea ea de mine. Și așa, când eram pe cale să adormim în noaptea aceea, când ea s-a întors cu spatele la mine, plapuma a alunecat și, privind-o cum se încovrigase ca un animal, am devenit conștient de masivitatea spatelui ei. Mi-am trecut ambele mâini peste carnea ei și i-am mân-gâiat spatele, așa cum ai mângâia spinarea unei leoaice. Mi se părea curios că nu-i observasem niciodată splendoarea spatelui. Dormiserăm de multe ori împreună și ne furase somnul în tot felul de poziții, dar până atunci nu observasem nimic. Acum, în patul acela uriaș care părea să plutească în lumina sălcie a camerei vaste, spatele ei mi s-a întipărit în memorie. Nu-mi inspira gânduri bine definite – doar vagi senzații de plăcere în fața vigoriei și vitalității. „O faptură

care ar putea duce lumea în spate!“ Nu am formulat un gând chiar atât de articulat, totuși era acolo, gândul, într-o zonă confuză, obscură, a conștiinței mele. Sau poate mai curând în vârfurile degetelor mele.

Sub duș o tachinasem pentru burtica ei, care începea să se dezvolte generos, și îmi dădusem seama, pe dată, că era extrem de sensibilă cu privire la pânțele. Dar eu nu-i criticam opulența cărnii, eram doar încântat să i-o descopăr. Îmi spuneam că poartă în ea o făgăduință. Și mai târziu, chiar sub ochii mei, trupul acesta atât de opulent înzestrat a început să se împuțineze. Tortura lăuntrică își cerea tributul. În același timp, focul din ea părea să se fi întetit. Carnea îi era mistuită de pasiunea care o devora. Gâtul puternic, ca o coloană, partea din trupul ei pe care o admiram cel mai mult, a început să se subție și să se tot subție, până ce capul îți evoca un bujor uriaș, clătinându-se pe o tulpină fragilă.

— Nu ești bolnavă? o întrebam, alarmat de această rapidă transformare.

— Bineînțeles că nu! Țin cură de slăbire.

— Dar mergi prea departe, Mona.

— Așa arătam când eram o fetișcană. De la natură, sunt slabă.

— Dar nu vreau să fi slabă. Nu vreau să te schimbi. Uită-te la gâtul tău – vrei să ai un gât scofâlcit?

— Gâtul meu nu-i scofâlcit, îmi răspundea sărind ca să se examineze în oglindă.

— N-am spus c-ar fi, Mona... dar s-ar putea să ajungă, dacă mergi înainte cu nesăbuința asta.

— Te rog, Val, nu vorbi așa. Tu nu înțelegi...

— Mona, *tu* nu vorbi așa. Eu nu te critic. Vreau numai să te ocrotesc.

— Nu-ți plac așa cum sunt acum... asta-i?

— Mona, tu îmi placi oricum. Te iubesc. Te ador. Dar, te rog, fii rezonabilă. Mi-e teamă că ai să te volatilizezi, că ai să te evapori în aer. Nu vreau să te îmbolnăvești.

— Nu fi prost, Val. În viața mea nu m-am simțit mai bine. Apropo, a adăugat, te duci sâmbătă s-o vezi pe cea mică?

Respect p
 Nu le spunea niciodată pe nume nici nevesti-mii, nici copilului. Și, de asemenea, prefera să creadă că, în expedițiile mele săptămânale în Brooklyn, îmi vizitam numai copilul.

— Mă gândeam să mă duc... de ce, există vreun motiv ca să nu mă duc?

— Nu, nu! a răspuns scuturând în chip ciudat din cap și întorcându-se să caute ceva în sertarul biroului.

Mă găseam în spatele ei când s-a aplecat și i-am cuprins mijlocul cu brațele.

— Mona, spune-mi un lucru... Suferi când mă duc acolo? Răspunde-mi sincer. Dacă știi că suferi, nu mă mai duc. Oricum, într-o bună zi tot trebuie să ia sfârșit.

— Știi bine că nu doresc să încetezi de a te mai duce. Ți-am spus vreodată vreun cuvânt?

— Nu-u-u, am replicat înclinându-mi capul și privind atent la covor. Nu, nu zici niciodată nimic. Dar uneori aș prefera să vorbești...

— De ce spui lucrul ăsta? a strigat strident. Arăta aproape indignată. Ce, n-ai dreptul să-ți vezi propria fiică? Și eu m-aș duce dacă aș fi în locul tău. A făcut o pauză scurtă, apoi, incapabilă să se controleze, a izbucnit: Dacă ar fi fost a mea, n-aș fi părăsit-o niciodată. N-aș fi renunțat la ea pentru nimic în lume!

— Mona! Ce tot vorbești? Ce vrea să însemne asta?

— Exact ce spun. Nu știi cum poți s-o faci. Eu nu merit un asemenea sacrificiu. Nimeni nu-l merită.

— Haide s-o lăsăm baltă. O să rostim lucruri pe care nu le credem. Îți repet, nu regret nimic. Nu a fost un sacrificiu, înțelege lucrul ăsta. Te-am vrut și te-am obținut. Sunt fericit. Dacă ar fi nevoie, aș putea să uit orice. Tu ești pentru mine întreaga lume, și o știi.

Am tras-o spre mine; o lacrimă i se prelingea pe obraz.

— Ascultă-mă, Val. Eu nu-ți cer să renunți la nimic, dar...

— Dar ce?

— N-ai putea, din când în când, să vii să mă iei noaptea când plec de la lucru?

— La două noaptea?

Respect pe... Știu, e o oră inumană... dar mă simt teribil de singură când plec de la salonul de dans. Mai ales după ce dansez cu toți bărbații ăia, toate creaturile acelea stupide, oribile, care nu înseamnă nimic pentru mine. Când vin acasă, tu dormi. Cu ce mă aleg?

— Nu vorbi așa, *te rog*. Da, desigur, am să vin să te iau din când în când.

— N-ai putea să tragi un pui de somn după masa de seară și...

— Sigur c-aș putea. De ce nu mi-ai spus-o până acum? A fost egoist din partea mea că nu m-am gândit.

— Tu nu ești egoist, Val.

— Sunt și eu... Ascultă-mă, ce-ar fi să te conduc astă seară? Pe urmă mă întorc, trag un pui de somn și vin să te iau la închidere.

— Ești sigur că nu-i prea obositor?

— Nu, Mona, ar fi minunat.

În drum spre casă, după ce-am condus-o, am început să-mi dau seama ce-ar însemna dacă mi-aș aranja orarul în felul ăsta. La două noaptea ne-am duce să mâncăm ceva. Pe urmă o oră de drum cu trenul suspendat. În pat, Mona mi-ar vorbi înainte de a adormi. S-ar face aproape cinci dimineața și la șapte ar trebui să mă scol din nou ca să mă duc la slujbă.

Mi-am luat obiceiul de a-mi schimba hainele în fiecare seară, pregătindu-mă pentru rendez-vous-ul de la salonul de dans. Asta nu însemna că mă duceam seară de seară – nu, dar mergeam s-o iau acasă cât de des posibil. Mă schimbam în niște haine mai vechi – o cămașă kaki, o pereche de mocasini, unul din bastoanele pe care Mona la șterpelise de la Carruthers – eul meu romantic era la înălțime. Duceam două vieți: una la Compania Telegrafică Cosmodemonică, și o alta cu Mona. Uneori venea și Florrie cu noi la restaurant. Își găsisse un amant nou, un medic neamț care, din câte povestea ea, trebuie să fi posedat o pulă enormă. Era singurul bărbat care o putea satisface – declara categoric. Creatura asta cu o înfățișare plăpândă și cu o mutră tipic irlandeză, cine ar fi bănuțit că ascundea între pulpe o groapă bună să

Respectiv, să adăpostească un baros – sau că-i plăceau femeile la fel de mult ca și bărbații.

Îi plăcea orice avea un sex. Groapa prinsese acum rădăcini în mintea ei. Și se lățea și se tot lățea până când nu mai rămăsese spațiu, în minte sau în groapă, decât pentru un ștremeleag suprauman.

Într-o seară, după ce-am condus-o pe Mona la lucru, am început să hoinăresc pe străduțele laterale. Îmi spuneam că poate o să mă duc la un cinematograful și o s-o iau acasă pe Mona după spectacol. Când am trecut pe lângă o ușă, am auzit pe cineva strigându-mă pe nume. M-am întors și, în holul blocului, ca și cum s-ar fi ascuns de cineva, le-am văzut pe Florrie și pe Hannah Bell. Am traversat împreună strada, să bem ceva. Fetele păreau nervoase și agitate. Spuneau că pot rămâne doar câteva minute – doar un pahar, ca să nu mă refuze. Nu mă găsisem încă niciodată singur cu ele și păreau stingherite, de parcă se temeau să nu dezvăluie unele lucruri pe care eu n-ar fi trebuit să le știu. În mod cu totul nevinovat am luat-o pe Florrie de mâna care i se odihnea în poală, și am strâns-o, ca s-o asigur – de ce anume, nu știam nici eu. Spre mirarea mea, mi-a strâns-o și ea cu deosebită căldură și, aplecându-se, de parcă ar fi vrut să-i șoptească ceva confidențial lui Hannah, mi-a dat drumul la mână și a început să bâjbâie pe la prohabul meu. În momentul acela a intrat un bărbat, cu care amândouă s-au salutat pline de efuziune. M-au prezentat ca pe un prieten. Pe bărbat îl chema Monahan.

— E detectiv, m-a informat Florrie, aruncându-mi o privire ameteitoare.

Omul de-abia se așezase când Florrie a sărit de pe scaun și, înșfăcându-l pe Hannah de braț, a tras-o afară din restaurant. Din ușă, mi-a făcut un semn de la revedere. Au luat-o la fugă pe stradă, în direcția ușii îndărătul căreia stătuseră ascunse.

— Ciudată purtare, a comentat Monahan. Ce pot să vă ofer? a întrebat, făcându-i semn chelnerului să se apropie.

Am comandat încă un whisky și m-am uitat politicoasă la el. Nu mă încânta ideea să fiu lăsat cu un detectiv pe cap.